

MURASZOMBAT ÉS VIDÉKE

MAGYAR ÉS VEND NYELVŰ VEGETYES TARTALMU HETILAP.

A „Muraszombati gazdasági fiók-egylet” és „Muraszombati dal- és zene-egylet” hivatalos közlönye.

MEGJELENIK MINDEN SZOMBATON.

Előfizetési ár:
Egész évre 3 frt. Félévre 1 frt 50 kr. Negyedévre 75 kr.
Egyes szám ára 10 kr.
Előfizetési pénzek és reklámok a kiadóhivatalhoz (Grünbaum Márk) intézendők.

Felelős szerkesztő: VÖGLER JÓZSEF.
Kiadó-tulajdonosok:
VÖGLER JÓZSEF és GRÜNBAUM MÁRK.

Kéziratok, levelek s egyéb szerkesztőségi közlemények egyelőre szintén a lap kiadóhivatalához intézendők.
Hirdetési díj: 1 hasábon petitsor egyzeri hirdetésnél 10 kr többszöri hird. ésnél soronként 6 kr. Bélyegdíj 30 kr.
Nyilttér petitsora 25 kr.

Nó?!

Hát ugy lesz mégis, hogy tovább haladunk? Pedig tessék elhinni — hisz a legokosabbak mondják — kár a közügyekkel törődni. Először nem hoz semmit a konyhára, sőt fizetni kell minden kigondolható módon; másodszor hát mi is az a közügy? Én ugyan a sok közül kiválogatni sem tudom, talán a tudós újságírók sem, mert miket tapasztal a közönséges polgár ember?

Azt tapasztaljuk, hogy a közügy czime alatt az urak „gyűlés”-eznek, — „indítványoz”-gatnak, török a fejüket, miként lehetne jobb világot alkotni, vagy legalább is a szegény ember nyomorúságain könnyíteni, s úgy neki adják magukat a legjobb akaratú emberboldogításnak, hogy mire a gyűlés vége felé közeledik, a sok eszme-cserének a' lett a haszna, hogy minden indítványozó csakis a maga orvosságát tartván egyedüli jónak, a többiét nagy igazán semmire sem becsülve, — olyan szépen lenézik, ott hagyják egymást, mintha soha sem akartak volna az „emberboldogító czéh tagjai” lenni. — Talán ez közügy? —

Ez semmi. Inkább azok gyönyörűsége, akik az ilyesmikben irányadó körök. Más a baj.

Szerény véleményem szerint az a baj — mással még nem közöltem — hogy a közügyek rovatában az adóforintokon kívül olyanokat is bele szorítanak óhajtának, amikhez senkinek semmi köze: van-e, nincs-e? Teszem — már megint olyanokat hallhat az ember, hogy a „közügy a templom, meg az iskola,“ hogy legyen miből megélni a mesternek, olyik helyen meg a papnak is, — hogy közügy a gazdasági egyesület, hogy igen hasznos, ha sok gyümölcsfát tenyészünk, persze a legjobb fajokból, — hogy közügy a túzóltóság, meg nemcsak az a mire a községbíró, a notárius felügyelnek, hanem az is, mit a szolgabíróság vagy a járásbíróság rendelnek.

Hisz jól van! Higye aki akarja, hogy mi semmit se tudunk s el lehet hitetni velünk akármit. — Tudjuk mi is: mi a törvény! Azoknak pedig, kik mindig a közügy miatt veszednek — mi mondjuk meg valóban: *mi a közügy? Kiki magáért! Gondoskodik mindenki magáról, hogy másra ne szoruljon!* Ha ez eléretett, meg van mentve minden közügy.

És miért mind ez? Talán jobb dolga lesz e miatt az embereknek — ha nem dolgoznak is, ha pazarolnak is a helyett hogy takarékosak lennének? Én nem igen hiszem el.

Takarékoskodni — könnyű azt mondani, bajosabb az hogy mi-ből. A régi időkben is úgy volt, hogy sok vékonypénzű ember szórta a bankót bárhogy jutott hozzá, még a muzikusoknak is marokkal, de a mint egyszerű-kétszer nagyot örökölt: nem adott ám, a papnak is csak ígért. — Gazdag ember lett belőle.

Tehát épen azért nem kell olyan erősen félni a közügyet — megél az. Hanem halálos vétek — bele veszedekni mindenbe s így a mi magától is megéri: idő előtt a napfényen learatva szárogatni.

Pedig azt teszik, akik unós-untig a „haladás”-ról, a „közügyek”-ről tanítgatnak. — Még azt sem szeretem, ha az ilyeneket ott adják elő mint elegánsan a Casinók szóttak, kiknek helyiségei ősi jog és törvény szerint a legjobb korcsmák — tehát hol általában finomabbultak az érzelemben is; — de ha újságpapírosról olvasgatók ilyesmit: igazán feleslegesnek is tartom méltó kicsinylésemről szólani.

Újságlap! De hát ki ad rá valamit, ki olvassa? Megnyugtató az, hogy az okozók ugy sem olvassák, — sokan nem is tudják. Pedig a világ mégis „halad” — akár van, akár nincs újságlap. Még jobb ha nincs, legalább nem gorombáskodik.

Nó? Hát tovább haladunk? Ne tessék ezen tisztelt újságlapnak magára venni a mondást. Igaz, hogy ez évben is újra megjelent, de vajon haladt-e?

Mi pedig — tessék megjegyezni — „haladunk a korrall”. (casinói motto) újság nélkül is, akár előre, akár hátra, *de haladunk* („s.”)

A nevelés akadályai és azok elhárítása.

Fájdalommal tapasztaljuk, hogy a tanító fáradságát a kívánt siker vajmi ritkán koszorúzza. Pedig hát — sokszor egészestés koedukációval — azon van, hogy a rábizott gyermekekben a szép és igaznak ismerete, no meg az erkölcsös-ség maradaadó legyen teljes életükben. És mégis ritkán találunk a telerdült növények között oly tulajdonokkal, azon ismeretekkel felruházottat, miután

Nó?!

Hát tak bode denok, ka mo dale sli? Pedig võrulte — vem nájesedneje právjio — kvar je sze z-obcsinszkim delom trúdití. Ob-prvim nikaj ne prinész na kúhnyo, escse plácásti trbé po vsze võ-zmislenoj formi; obrúgim hát ka je túdi obcsinszko delo? Jesz iz mnogih bár nevem võprebrati, morebiti medri novinpiszácsi túdi ne, ár ka vídi proszti pörgarszki cslovik?

To vidimo, ka podimenom obcsinszko dela goszpoda gyűlés e derzsijo, — vsze napre naszvjio, szi terejo glavó, kak bi mogose bíló bogsi szvet naszvtaví, ali pa koneci na szrmaskoga csloveka ne-vólaj lehcsíti, i sze tak dájo na naj dobrovolno cslovecsjo blázszenszto, ka gda sze gyűlés má gorhenyati, mnogomi guesi je té haszkek, ka vszáki tanácsnik szamo szvoje vrászto derzsi za edino dobro, ovih za iszinszko za nikaj stíma, — tak lepo dolgédájo. tam nehájo eden drúgoga, tak da nigdár ne bi steli bití „cslovecska blázszenszta” czéha kotrige. — Vendar je tó obcsinszko-delo?

To je nikaj. Bole tisztim radoszt, ki sze vu táksem ravnanye-dájoesi krogí. Drúga je nevlóa.

Poleg moje proszte mízli je tó nevlóa — drúgomi szem escse nej pravo — ka med obcsinszke dela réda razvün porczinszkih fo-rintov tákse túdi zselejo notri sztsiznoti, k-sterim nikomi nikaksa briga: jeli je, ali ne? Denem — zse pá tákse csúje cslovik, ka „ob-csinszko delo je czérkev, pa sola” ka naj má szkój szvzeti skolnik, na nesterom meszti pop túdi, — ka obcsinszko-delo je gazdárszvti egyesület, ka je trno hasznovito, csi doszta szadovenoga drevja po-vamo, persze z-nájbogsih plemen, — ka obcsinszko-delo je ogeny-gaszitelszto, pa ka ne szamo tisztó nakój községbíró, notárius gorpá-zijo, nego tó túdi, ka szolgabíróság ali pa járásbírószág rendelúvajo.

Vem dobro je! Naj võrje: ki cesé, ka mi nika nevómo, i ka je nász sz-zevszém lekho zavórvati. — Známó mi túdi: ka je törvény! Tisztim ta, ki sze zavolo obcsinszkih-del szploj szvajújje, mi povómo zaisztino: ka je obcsinszko delo? *Kiki za szébe! Naj sze vszáki za szébe szkrbi, ka na drúgoga nede prisziljen!* Csi sze to doszregnolo, obranzeno je vszo obcsinszko delo.

I zakój vsze to? Vendar do bogso delo meli za volo toga lúdjé — csi rávno rado delati, csi do práznili meszto toga kabi szi szprá-vlali i sparavnesi bíli? Jasz nevórjem truo

Sparati — lekho to práviti, zmetnesse to ka szkój! Vu sztá-rom vremení je túdi tak bílo, ka mnogi dobropénezi cslovik je toru banke kakté je k-nyim priséo, escse muzikásom túdi szpergiscov, de kak ednokrát-vakrát doszta örökúvao: ne je vecs dáó, popi je túdi szamo obcsa.o. Bogat cslovik je zsnýega posztáo

Tehát rávno ne terbé bojati obcsinszko-delo tak truo — de zsi-velo ono. Nego szmertem greh — sze vu vsze mesati, i tak ka sze od szébe dozori: pred vremenom na szunczi dolpozseto szúisti.

Pa to csinijo, ki na edno szploj od „napréidénya” od „ob-csinszkih del” vszjo. — Escse to nemam rad, csi tákse tam dájo napre, kak elegant v-Casinah szo návadni, sterih meszta poleg sztarinszkoگا jussa i törvénya szo nájbogse kresme — tehát gde szo poprek nájfejcsi na csútenyi túdi; — de csi sz-novin-papira cstém kaj táksega: ne derzsím za vredno, ka bi sze od nyih szpoináo.

Novine! De sto dá kaj nyé, sto je csté? Pomirovno je to, ka ki szo tomi zrok je tak necstéjo, — mnogi niti nevejo. Pa „szvet itak ide” — csi szo novine ali ne. Escse bogse csi jih nega, denok sze neszvájújo.

No? Hát dale idemo? Naj szi nevzemejo na szébe te recsi te postúvaje novine. Isztina, ka vu etom leti túdi hodijo, de jeli szo napre se?

Mi pa — naj szi zamerkajo — „idemo sz-vremenom” brezi no-vin túdi, ali napre, ali nazáj, *de idemo*. („s.”)

Vucsenosztí zádivé, i oni odrinyávanye.

Zsalosztjom szkúsávamo, ka szolszkoگا vszitelá trúde, to szelno napre-idejnye jáko rejtko korúnje. Po vönokrát szvoje zdávnye na kozko posz-távvisi je na tom, ka vu onój dvezí, stera je na nyega zavítána, toga dob-rogá i iszinszkoگا szpoznanye i escse dobro oponaszje na vu prebitki osztáne vu czeljom nyihovom sztki. I dónok rejtko najdemo vu toj mladosztí

az okszerű nevelés után jogosan várhatnánk. Ezen sajnós körülmény az, mely legtöbb panaszra nyújt anyagot tanító és szülőktől egyaránt.

A tanító, ki érzi hivatala fontosságát és ezt nem szóval, de tettel bizonyítja; aki éjtel napot egység tesz és sokszor az utolsó garasát is feláldozza, hogy azon szükséges ismereteket, melyek képessé teszik nehéz hivatásra — megszerezze; kinek folytonos tanulása, több évi gyakorlatja megozhata azon helyes tanítási képességet, melynek segítségével a mocsértaan követelményei szerint oktathat; az eredménytelenség oka nem lehet.

Ha látja, hogy önfeledő, minden felektől igénybevevő munkáját a kívánt siker nem koronázza, méltán panaszodik és panasza jogos.

Azon szülő, ki mindent megtesz gyermeke neveléséért, mert tudja, hogy ettől függ az életben való boldogultatása, ha nem látja a kívánt eredményt, panaszodik s panasza jogos.

Ha sem a gyermeke jövőjét szemelől tartó szülő, sem a hivatásuk élőt tanítóit a kellő eredmény el nem érhetéseért okozni nem lehet, — ugy az okok másban keresendők.

Az egyik ok az, hogy a család és iskola nevelése nem egyöntetű. Lepten-nyomon találkozunk minden tanító a gyermekek között oly fatyulhajásokkal, melytől eltérve a családban lehet, melynek kiirtására minden erejét igénybe vette és az arra fordított oly sok drága időt csak elapazrolta, mert a gyermeke mindig nagyobb befolyása van a családnak, mint az iskolának.

Hányzszor tapasztaljuk, hogy a szülő ártatlan, tiszta-lelkű gyermeke előtt a szeplőtlen erkölcs megrontására a legtrágább kifjjezésekkel él és ezt teszi azért, mert szeretné a gyermeket meg azt nem érti, nem tudja, Mar pedig a gyermeki életben szerzett képzetek nem csak marandokok, de az egész életre kihatnak.

Ha megt-kintünk egy népies táncmulatságot, mint tapasztalunk? Látunk ott 6—7 éves mindkét nembeli gyermekeket, kik mohó szemekkel lesik a különbözően romlott felületék és serületek tragár mulatságait. És nem-e fakad bennük sirva a lélek, ha megdöglödjük, hogy azon ártatlan és meg talán tiszta lelkű gyermekeket, maguk a szülők vezeték oda egyenesen azért, hogy ott a felületektől példát véve, tanuljanak.

A legtöbb szülő haznál azon tapasztalatra jön a gyermek, hogy az iskolában az emberről, világról és Istenről szerzett fogalmai tévesek, mert szülői tetteiben vagy beszédeiben ez ellenkező látja.

Hát még a palinka ivásra való korai szoktatása, mely megmélteli a jelet, tönkre teszi a jövőt, eltompítja az elmét, alkalmatlanú teszi a szép és jó eslekedetek végbetelése, hol veszi kezdetét?

Nemde a családban? Szomorú kép ez, nem is folytatom tovább. Az eddig mondottak is elegendő bizonyítják, hogy a család és iskola nem egy és ugyan: azon uton halad.

A másik ok a szülők szegénysége. Hiába van nagyon sok szülő áthatva a nevelés fontosságától, hajótörést szenved az akarata, ha az anyag hiányzik. A ruhátlanység egy oly akadály a rendszeres iskolába járásnak, melyen a szigorú rendeletek nem segítenek. Továbbá száz meg száz iskola található, ahol a gyermekek 50%-a nincs ellátva a nélkülözhetetlen tankönyvekk-el és írószerekkel, hi körülmények között a tantervben körülírt tananyag eltanítása telán megtervezhetik, de annak betanítása, a gyermekek sajátjává tevése merőben lehetetlen.

Az eltanítottakat a gyermek megtanulhatja, ideig óráig emlékezetében meg is tarthatja; de a mily hamar megtanulta, oly hamar elfeledte, mert nem volt sajátja. Gyorsan jött, gyorsan ment.

A nevelés akadálya harmadszor, hogy a szülők nagy része nem látja át és nem is akarja átlátni a rendszeres iskoláztatás fontosságát. Tekintve gondozásmódjukat, ezen nem is esodálkozhatunk.

Azon szülő, aki attól az apától örökölte minden tudományát, a ki azt sem tudta, „miféle fan terem a betű.” gyermekeit csak akkor küldi az iskolába, ha már otthon épen semmi szükségé sincs rá.

A tudomány olyan tőke, a mely csak későn jövődlemez; tehát ha itt a tavasz, melyet oly sóvárógaró vártnak, akkor Isten veled iskola a viszontlátásra, mely csak majd a hó léssékor veszi kezdetét és megy a gyermekek borjút, disznót, no meg libákat őrizni.

z-láksimi náigami, z-táksimi szpoznanyni napuyon, kakse popripravnom vesenyi z-szolo esakamo. Ta zsaloszna prigoda je tou, stera na majvese toszbe dá priliko kam vuestelji, kam sztarisom.

Te vuestelj, ki zna dzunoszt szvoja znamenitoszt, i tou nej z-reesjov nogo z-delon potrdjaja; ki nosis i dieu za ednako napravi, i vnogokrát szvoj slednyj gros gor aldije, ka naj szj po nyem potrebna szpoznanija, stera nyega nepriszpodbono vesinjo, szvoje eszsti na daleszpelavnye — sze poszkribi; koga vszgird vesenyé vce lejt dzeloszt je priszlo hvale vredno znanost, stera pomocsjov poulg-zeslejnya vesi: ou na napredajnya zrok nemore biti.

Csí vidi, ka nyegvo goraldinyeg nyegvo ezejlo mones zsvov poprijevsi delo, to zseloszt ne koronije dobro, sze zagrušno lehko touzi, i nyegva toszba je istinszka.

On sztaris, ki vce dopresszá za vesenyá szvoija deteta, ár zna, ka od toga vszi tu sztki nyegvom ezejlo blaizenszvo, esí nevidi pripravno napredajnya, sze touzi i toszba nyegva je istinszka.

Csüi deteta szvoija priszestozst pred osmi dzer-éas sztaris, ni k-pozványi vuestelta zadoszta esinujnya zadoblaya vola toga vuestelta nemore grati, tak sze ti zroki v-druéno morojó izskati.

Ali eden zrok je tou, ka je familie i soule vesenyé nej glna z-levoszt, ka vszakom sztopaj najde v-zaki vuestel mod dečov fótivskimi zraszi, steri zsvosa mones je tu familie zadobilo, stero naj more vó sztrebiti szvoja ezejlo tá versze, i na tou poverenyo drago vremen je zaozsotom pouliczo, ár na to dejte vszgird veko mones na tá familia, kak soula.

Kolkokrat szkúsim: ka je te sztaris neduzsen, pred eszstoga szrdica detetom, na opománija z-timí naj legovejimi riesmi glas dá, i tou esni zató, ár szl miszli, ka tou esese to dejte neruzsi, i nejvej. Pa je tou izstina ka tá v-telmszvi szpavléno nej szamo ka ozstáno, nego na ezejli sztek mocnoszt néjo. Csí pogledúemo edno mulats-ag lidszta gde plésajo, ka vzememo na pamet? Vidimo tou 6—7 lejt sztaro decto z-obojeja szpula, ki z-veltkimi osmí gládjo tu gor zraseni gerdi mulatsag.

Jeli ne zacne vu nami szrdéca joukati, esí szl prizmisho, ka ono neduzno i esese lejko eszstoga szrdéca lidajemisi tam budonos decto sze szami te istinszka pripelati tá, ka tam od ti gor zraseni szí naj peldo vzeméjo i vesijo.

Pri vesse hizszj szí tá decta miszli, ka vu szculi sze nevcsene: od Bogá od esloveka, od szvejtá, szo falinesna, ár vu sztarisov djanyi aliszi zguesavanyi tá opusna vidi.

Ka pa esese, ka je na palinke pitvino ramo navodimo, stera pitvna vezadj esemer, na nikoj szpávi to priszestno, szlabe naprávi to pamet, ne-pripréva esini tá lejpa i dobra dela, — gde sze zacne tou? Jeli nej pri familie? Zsaloszten kejp je tou, niti dale ne-bom nadalívajo. Doszega mao povjedna zadoszta szredcosjo tou, ka je ta familia i soula nej vsze edno, ne hodi po ednoj i izstoj pouli.

Te drúgi zrok je sztarisov sziarosztom. Zaozsotom je vngó sztarisov obvoto od vesnyia znamenitoszt, hlajte poteroszt trpi tá vola, esí skér i pripravá fali. Gvantsnye néja i tou je zadvia vu soulo nej hodnoszt, na steron tá majnoscsnja reudélivnye nemorejó pomocszi. Nadale szton pa szton soult sze najde, gde decto 50%, tá nejma potrebne knize, i za piszannya vola potrebooso. Mod etakims sztalisom vtom tantervi popiznaja piszannya skér nevcsenoszt sze lehko zgodi, nogo onaga navcsenyé, ka naj dejte tou zadoj je ne mogcseno. Tá vucsena szto dejte lehko navcsi, nistero vóru vu glaví obdrszzi, i ti kak hitro sze je tou navcsilo, rávno tak hitro pozóbi, zató ka je nej bilou nyegvo lasztivno. Hitro prislo, hitro odislo.

Vcsenya zadvia je obitrijým, ka sztarisov veki tá no upredviti i niti nevcsé providiti rédnoga vesnyia znamenitoszt.

Pogledúovsi mislejnya modus szí ni te nemamo esúdivati.

On sztaris, ki je od onoga esvo órkúváo vsze szvoje vesenyé, ki je nej znao tou, „na kaksem drejvi rasztá tá letera”, dejte szvomo teda poslo vu soulo, esí ga doma sze za nikoj nej terbej.

Vcsenosztí táksa tikev, stera keszno priszest dohotek; tak esí je tñ szpórtogledá, stero pa teda tak zmetno esakali, tak teda z-Bogom soula do nazájogledá, stero pa teda dóbití zac-éték, gda te szneg dóti szpadne, ide dejte teozce, szviný i drúge nogi paszt.

(Nád. pride)

Helyi és vidéki hírek.

— **Pályázat.** A felső-lendvai körjegyzői állomás betöltésére pályázat hirdetteték. Pályázati idő február 28-ika. A folyamodványok febr. 20-áig a muraszombati szolgabírói hivatalhoz terjesztendők be. Az állomással 667 ffrt évi fizetés jár.

— **Muraszombati község s** az itteni kereskedők és vendéglősök között létre nem jött egyszeg folytan a község az általa behajtani elvallalt s előírt fogyasztási adósszegnek 1889. évre való beszedhetése és az adókötelezettek által behozandó és fogyasztandó aranzsekké ellenőrizhetésére Szokál József és Sömen Janos urakat ellenőrkőké választotta meg.

— **A hadsereg új szervezése** és a kis-iparosok. A es. és kir. közös hadügyminiszterium a bőrszerek szállítására nézve pályázatot nyitott és a részvétele a kis-iparosokat is helyezett klatasba. Erre nézve 4 társulat alakult: a budapesti, brünni, kaiserberdsóri és gráci katonai ruhatár. A budapestinek szükséglete 600,000 ffrt, a többi háromé egyenként 400,000 ffrta rug, mely összeg ¹/₄ részében a kis-iparosok részesedtek.

— **A esendiaki** plébánia adminisztrálásával Kousz Alajos ottani kaplán, — az adminisztrációra való felügyelettel pedig ft. Gáspár Ferenc muraszombati plébános lett megbízva.

— **Egy fontos tudnivalóra hívünk fel** a t. állatbirtokosokat. F. 6. január 1-én életbe lépett új állategészségügyi törvény értelmében, ragadó betegségek szenvedő állatok után kárpótlást kap a tulajdonos s pedig az *állat becseréteknek felét*: a) Ha a hatóság keleti marhavészben marad, (antax) vagy rühkorban betegállat loleletését rendelte el; b) ha a hatóság ragadó-lob, takonykór illetőleg bőrféreg gyanúban álló állat loleletését rendelte el és az állaton loleletése után is csak gyanús tünetek észleltek. Az *állat becseréteknek két harmadát* a) ha keleti marhavész vagy lépéne gyanúja miatt rendelte el a hatóság a bunkoszt és az állaton loleletése után is csak a keleti marhavész, illetve a lépéne gyanúja volt megállapítható. Az *állat egész becserétekét*, a) Ha a hatóság valamely állat loleletését az új törvény értelmében bármely okból rendelte el és az loleletése után egészségesnek (ragadó betegségekben nem szenvedőnek) talalattat. b) Ha a hatóság vészterjesztő tárgyaknak megsemmisítését rendelte el. A házi állatok birtokosai kötelesek a birtokukban lévő állatok megbetegülését vagy azok el-hullását a községnek azonnal bejelenteni. A község kötelessége az esetet az állatorvosnak s a szolgabíróságnak intézkedés végett bejelenteni. A vizsgálat s a bejelentést díjtalan. A szolgabírósig intézkedés nélkül a hullat elhakarítani tilos. A ki ezen pontokat nem teljesíti, 100 ffrt meg lesz büntetve, azonfelül pedig ragadó betegségekben szenvedő állatja után kárterítést nem káp. — **Katona kötelekek sorházása.** Hétfőn folyó hó 7-én a varosházánál az 1869. évben szillettelt hadkötelekek sorsot fogtak húzni.

— **Azon tartalékos katonák,** kik az 1888. év deez. 31-ével a honvédséghez lesznek áttéve, honvéd-igazolványukat illetékes körjegyzőjükkel katonakönyvük visszaadása melletl átvehetik.

Domácsi i zvszski glázi.

— **Pályázat.** Za szpuzenyé felső-lendvárszkege notariuszta meszta sze pályázt glázi. Prosnije vremen je február 28. Molbenice sze de febr. 20-aga k-muraszombatskomi szolgabírói hivatali morojó notri dati. Sztanenym 667 ffrt letna plésisa hodi.

— **Za vola ka Muraszombatski község i** etisni terzezi pa koreszmósi szo sze ne zglilali ober od városa pr-ékzeti i naprediszane notri pohérjocsé porozcsise summe na 1889. leto, i zató naj bi od porzie plésicsno na notri priszeno potroscesno blágo gor pazili, szo gospodije Szokál József i Sömen Janos za ellenőre zebraim.

— **Vojno serega na novo organizovanye i máli mestri.** Cs. kir. közös hadügyminiszter szo na ledernik id-elkov liferovanye glodes pályázt odprli no vu tá vezjii málim mestrom tírdi príko obcsali. Na to glodesno szo 4 tívariszi nasztanoia; budapestinszki, brünni, kaiserberdsórdóli i gráciaki ezodatskih gvanov naprávitel. Budapestinszskomi potroszno 600 jezer ffrt, ovih trem po ednom 400 jezer ffrt zadene, vu stere summe ¹/₄ táli máli mestri tírdi moro táo vezti.

— **Sz-Csendiaki** (tissina) plébánia ravnitelstvóm Kousz Alajos tam odnoti kaplán, — na ravnitelstvo z-gorzapuznyóm Fótisztelendó Gáspár Ferenc muraszombatszki plébános szo zavupim.

— **Na edno níczno znánye gorzazovómo** máro derzsziuje: za máro zdrazvosztí gl-dones, — za onu — steri szo vuavarnem betegí vert od toga eden táo plácsáno dóbi; kakti: mári ezejto to polojno, a) esi birovija pri mári kúgo, ali szkzleni beteg ali szrablvoszno máro dá doj bujtj; b) esi birovija pljúcseno ali vzgvrin betegé lezséso ali pa táksá dá bujtj steri v-konzi má beteg, ino po dojklanjy sze beteg vó skzazs: Nadale mári ¹/₄-tyi táo te plácsa; a) esi je birovija poulg kúgo, ali szkl znoaga betegé lezsésoj mári doj koléný zrendélivlja, ino pri mári sze esese za dojkolenyon tírdi kúga ali pa szkzleni beteg poszvedoso. Oí máre ezejlo vrejnosztí t-plácsa; a) Csí birovija káksó stécs máro poulek nové pravde dá doj bujtj, ino esi sze po tisztn vó poszvedoso, ka je tiszto zdruvo bílon, pa nej br-zeszo. b) Csí birovija táksa blágo dá na nikoj szpávit, stero lejko navarográta. Táksi vértovje, steri máro derzsijo szo dzusi szvoja máro, esi káksi beteg dóbi ali esi zgupje pri veski poglavaron notri zgláztisi. Veski poglaváron je pa dzunoszt táksó delo pri máre vrcsítelí (kurschmidt) kakti notri zgláztisi na dale politikóji bívovji, stero je dzunoszt níczno dugoványé naprej zéti. Táksé notre glasényé beztí skzsje plácsé odi. Brezi politikis birovije szloboscsine vesznyeno máre pokopati nezsi. Sto te punktueme ne obdrszj sze lehko do 100 rauszki peitez zastrofa, ino ter toga vu betegí lezsésoj mári za ten níksé plácsé ne dóbi.